

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

CADA NÚMERO 5 CENTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITG, NÚM. 20, BOTIGA BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ:
Fóra de Barcelona, cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50.—EXTRANGER, 2'50

El crit dels vinyaters catalans

—Ja que avui tot es impur, ¡salvem al menos la puresa del ví!

LA PACOTILLA

«Ja que per aquí'ns ha fallat, emportem-ho cap a fóra.» — Talment el quinquillaire d'altre temps feia arplec de maquinetes que no anaven be, tumbagues y plaqués que ab l'alè perdien la ombra enganyadora de l'or, portamonedes cusits ab trenyines, corbates de sedes recremades, vidre volador... y se'n anava a enganyar pagesos ab la pacotilla que ningú volia a ciutat.

El quinquillaire del regionalisme ha sortit ja fa temps a fer plasses. Ell be se'n duia xaranga; però no ha esvalotat pas cap vila. Quietut, tolerancia completa; lo que a les nostres terres vol dir tantmenfum... Lo més admirat, segurament, haurà sigut el pit del viatjant que corre mercaderies «deixades de compte».

¡Mireu que a hores d'ara sortit ab el regionalisme, y sense programa! ¡Vaja, home; ni que fosim nois de doctrina! No s'hi creu, no s'hi pot creure, en discursos d'advocat que no té raó, per llargs que siguin, si no demostra ben clarament que qui no té raó són els altres.

Els discursos llargs del corredor del regionalisme—qui s'ho porta tot sol,—no demostren res, no diuen res que no s'hagi dit més ben dit.

Agafem el darrer parlament, la conferència de Reus—que d'aqueixa feta no aniria pas ab París y Londres,—que ha fet traduir íntegrament el director del *Brusi*, un militar, pera sa parroquia... Doncs no cal garbellar gaire pera passarla tota, sense que deixi més que pols, cendra de papers cremats anys enrera. El regionalisme, si fos dogmàtic—que no'n vol ser,—no passaria d'un «particularisme» encongit, reducció de l'arquitectura federativa que l'Almirall tancava a Catalunya, continuant l'evolució del federalisme *orgànic*... Mes no'n vol de principis, no's compromet ab programes; la darrera definició ens el dona com segona era del catalanisme—que fou *sentiment, motor*—y que porta senzillament una fórmula... Ja'n podeu seguir de paquets de lletra, que no hi heu de trobar més fórmula, es a dir més regionalisme, que la *mancomunitat*. Res més.

Doncs be. La mancomunitat ja sabeu que es un trust a l'americana: una concentració de funcions no polítiques, que deleguen les societats—aquí les quatre diputacions provincials—pera abaratir y enllestir més aviat llurs productes idèntics, que són obres públiques combinades en el cas *regionalista*. ¿Y perquè té de ser regionalista la mancomunitat? ¿Com se podrà tancar la porta a la diputació de Castelló, o a la de Huesca, als valencians o als aragonesos, que continuen les provincies catalanes, si els convé ajuntarse a la mancomunitat ab el mateix dret y ab els mateixos motius que les que ja hi són?

Heus aquí totes les realitats, totes les afirmacions, del regionalisme ambulat. Es clar que'l quinquillaire ho diu que porta invencions meravelloses y joies d'or; però no n'ensenya pas cap. Impres està y prou fàcil de comprobar...

¡La realitat! ¡Si la volguessim dir, com ja s'endevinà o la sab la gent, fins fóra d'aquí; com l'ensenyaven a Reus mateix els vuitanta subjectes reclutats pera la sucursal de la *Lliga*—a una ciutat de 26.000 ànimes,—ab la sugestió d'un catedratic que ha pogut ferse escoltar per forsa!...

La política de realitats, de fets concrets, ensenya que'l regionalisme no es res a Catalunya, ni a cap banda d'Espanya; que a Barcelona va aplegar a uns quants homes intel·ligents, cansats de somniar truites literaries y esporuguits del poble, que ha valgut lo que han valgut aquestos homes, y res més. Obra regionalista no n'hi ha. Colaboració de propaganda pera la Solidaritat, disolta; colaboració electoral ab carlins y catòlics inquisitorials—als qui han enfortit;—colaboració de poder ab el caciquisme, ahir mateix escarnit, pera fer un violari de la Presidencia de la Diputació Provincial (cheu vist la rata rodanxona dins el formatge?); colaboració «fiscalisadora» a l'Ajuntament, que entre tots varen donar als lerrouxistes.

Això van dient que es lo que té de salvar a Espanya. Res de principis: fets concrets, es a dir

presidencies de Diputacions provincials, per arà; després, lo que hi vagi calent.

La propaganda regionalista no seguirà pas, pera contarho a les gents d'altres regions. Ni la propaganda cambonista, que n'es avui l'unic veícol. Y no seguirà perquè's convencerà de la seva inanitat, de que no se'n treu res de no donar res, y «ningú dona lo que no té».

Altres propagandes, plenes d'estrídencies, de principis, a base negativa, ompliran el món cada dia més, com l'han omplert sempre que s'ha volgut anar endavant. Els regionalistes volen ignorarho; en el parlament de Reus se diu que a l'extranger milloren perquè afirmen, mentres per aquí neguem; perquè no estan per principis, sinó per realitats; y, a proposit, fa saber que, en les darreres eleccions angleses, el poble obligà als caps dels partits a canviar de plataforma, y que'ls lliberals tingueren de declarar-se lliure-cambistes. Això no es cert; però si ho fos, ¡quina negociació de principis el pugnar pel lliure-cambi, y a Anglaterra! ¿Qui ignora que's maltracta el lliure-cambi com un dogma; que fou un penó de guerra sentimental y filantropic, menat per rics que volien donar pa barato als pobres?...

Y ara hi tornaran; y tornaran, els que no siguin regionalistes, a predicar lo que encara no s'ha aconseguit; y seran prèdiques anti-regionalistes. Perquè, si alguna cosa se'n pot treure en clar dels regionalistes, es que volen una reforma a la distribució del poder public, politic y administratiu. Ells, tan moderns, són uns revellits. Ja no serveixen aquestes distribucions. Fa sigles, centenars de sigles, que'l poder public se va repartint de l'autòcrata a l'oligarquia; ara redimint esclaus, ara comprant llibertats als menestrals, ara convertint-se en Estats els reialmes y desvinculant-se dels senyors les comarques, ara decidint la sort d'una nació la ciutat en combat singular ab el monarca... Després, quan la política de les realitats va comprobar que es fabulós el dret diví, que al rei se'l matava com al plega-fems, y que del cap tallat ne rajava sang vermella com la de tothom, aleshores vingué la distribució del poder sobirà en nom de la nació. El regionalisme, si fos alguna cosa, seria la continuació, la darrera fórmula del constitucionalisme, que compleix justament a Espanya els cent anys...

Ja n'hi ha prou. No pacotilla, joies d'or fi que correguessin els quinquillaires, tant se valdria. Es pa lo que s'ha de repartir; pa nodridor del cos; pa de l'esperit; pa de vida. ¿No sentiú per Europa, per América, per les terres australs civilsades, el clam universal, menassador d'una guerra, que serà horripilant, contra'ls regionalistes de per tot arreu? No serveixen les Constitucions noves si no agermanen a nous ciutadans. A l'Anglaterra, exemple permanent pera'ls de la *Lliga*, el president del Congrés de les societats obreres (aquelles *Trades Unions* anomenades ab devoció resonantona pels conservadors a la moderna de per aquí) ha dit a Birmingham, aclamat pels delegats, que's té de seguir el camí de les vagues «enèrgiques» de l'any passat, veritables jornades revolucionaries com les de Liverpool. Avui els minaires exigeixen als amos el jornal minim, ¡horroritzeuse!, y se'n van resoluts a la terrible vaga general.

No més el nom de regionalisme ja fa riure, acoblat ab aquesta remor soterrània de cataclisme, de moltituds que venen per les carreteres, plenes de negociacions, que demà potser ja no s'escoltaran a ningú y desfogaran ses íres milenaries per les ciutats.

¡Regionalismes! ¿Que'n farem d'una Constitució més? ¿Com ho sabran, quan la tinguin, les famílies de tantes serres de la nostra benhaurada Catalunya, que no han tastat mai pa blanc, ni han conegut una lletra, ni han anat en carril, ni s'han atipat un dia? ¿Y els regionalistes entafurats en les coves de la Manxa, d'Andalusia, pobrissalla de deu centúries enrera?... Per allí hauria de comensar l'actuació en Francisc Cambó.

J. MIRÓ

Peró, sia lo que sia, lo cert es que la política espanyola, a pesar del període falsament democràtic que atravessem, se troba fóra de la llei general d'aquella corrent; y que estem encara, com Rússia (que es l'altra única excepció europea), en l'actitut *defensiva*, defensiva contra l'adveniment definitiu dels nous regims; y que, així com l'Església ha volgut disfressarse de socialisme pera tractar de concitar-se les masses obreres que no coneix, els governs espanyols de la monarquia han intentat decorar ab el nom de la renovació la persistència de la vellesa...

Peró aqueixa observació es accidental pera el meu article d'avui. El meu fi es fer constar que les esquerres espanyoles, com a col·lectivitat, se troben, igualment que'ls governs, fóra d'un veritable isocronisme o concordança ab les esquerres mundials. L'Espanya lliberal es un immens separatisme; y lo curiós es que, tant com Catalunya ha deixat de semblar separatista a l'opinió espanyola, ha anat essent separatista en relació a Europa, perquè ha participat del general separatisme espanyol; com si aquell anomenat separatisme català d'un temps fos una excepcionalitat europea que ha desaparegut desde 1909.

Per aquest general apartament o secessió, cada vegada que's parla d'assemblees d'esquerres o congressos de Llibertat, penso que no es ariet el camí de l'eficàcia, y que'ns cal, en primer lloc, establir una Solidaritat internacional, pública y secreta, pera donar forsa, trascendencia y serietat a la nostra acció. Si be's mira, totes les grans forces ideals, y fins les materials, se fonamenten en un organisme universal, per més nacionals y patriotes que semblin. Així el catolicisme va poder darrerament reunir a Madrid, en els dies del Congrés eucaristic, una assemblea aparatosa, quasi a tall de concili ecumènic, perquè va aixecar el símbol comunal de la fè, alsant una hostia com a punt de concentració vaticanista, per damunt les diferències nacionals; y així va lograr que les forces estrangeres se possessin al servei de la causa del tradicionalisme espanyol, tan fanaticament reclus a tota extrangeria...

Concretament jo voldria, en aquest periodic de tan bella tradició anti-clerical, proposar com una enquesta a l'opinió espanyola la pregunta: «¿Que'ns opineu d'una reconstitució sana y forta de la franc-masoneria?»

Fins y tot desde'l punt de vista català, hem d'observar que la causa de les autonomies locals, o nacionalismes, han anat triomfant quan el solidarisme de llurs societats secretes ha deixat d'esser exclusivament patriotic, unint a l'interès universal de les esquerres y a la lluita contra'l clericalisme la reivindicació de les llibertats nacionals.—Exemples: Irlanda triomfa avui, perquè, a l'antiga brutalitat feniana, tan purament local, ha succeït una solidaritat ab els lliberals y laboristes. El poble de Xina es avui victoriós, perquè les seves societats secretes són europeisantes y lliberals, mentres ahir eren *boxers*, religioses y xenòfobes. Així el carbonarisme italià y el portuguès, que alliberaren les respectives nacions, varen ésser formes de l'universal moviment franc-masonic. Així la més forta manifestació popular de catalanisme va ésser una protesta contra la llei anti-europea de jurisdiccions, es dir una mena de franc-masonisme.

Se dirà, ab raó: precisaria una tal renovació de l'antic societarisme masonic, que no poguessin participarhi els afiliats d'un temps, els membres antics, passats avui a les fileres de l'adversari. Caldria també suprimir tot aquell arcaisme ridícul y pseudo-teatral de les iniciacions, dels misteris, dels formularis que corresponien a un temps d'inferència del nostre ideal, impropis avui de la virilitat d'un poble.—Per lo demés, crec fermament que, sense un vincle superior a les diferències o heretgies d'escola, sense un terreny de solidaritat, nascuda, no de la comunitat d'afirmacions, sinó de la comunitat de negociacions, de l'unió per l'odi si voleu, no podrà en molt temps arribarse, ni per evolució ni per revolució, a avensar una passa. La lluita entre'ls governs y les oposicions o entre l'interès eclesíastic y l'ideal de la llibertat, es massa desigual pera que confiem la victòria a l'esforç disseminat y generós dels redemptors y de les masses plebeies. No hi ha hagut en l'història cap moviment nacional victoriós per la sola forsa d'un nacionalisme. Si les pobres masses esclaves de Roma no haguessin trobat el concurs formidable dels barbers y d'un ideal universal com el cristianisme, haurien estat eternament carn de servitut.

Se dirà també que'l socialisme, per sí sol, es ja avui una forsa internacional destinada an aqueixa futura subversió. Però això es veritat en les terres ont l'altra subversió, la precedent, la política, està ja realisada; no pas en aquelles altres terres, com la nostra, ont queda molt camí abans d'arribar a la victòria de la causa obrera. El fenomen de la conjunció socialista-republicana demostra que'ls obrers mateixos han comprès que era necessari l'escalonament o gradació de les grans reformes, y que la causa de llibertat política era abans que la causa de llibertat social.

La causa d'en Maura va produir una invitació històrica a les solidaritats internacionals

per la llibertat. Avui, davant el proxím agotament de la situació Canalejas, veritable compas d'espera, la qüestió tornarà a posarse com una gran urgència... El socialisme no es suficient, perquè té encara un aspecte massa exclusiu de partit de casta, com va notar, en altres termes, en Lerroux. Ens cal una solidaritat de major radi, que compregui les intel·lectualitats y tendències lliberals, no integrades encara en la causa proletaria. Tota l'obra laica de la Fransa moderníssima es producte d'una d'aquestes secretes y fortes solidaritats, tal volta extremades sota'l govern d'en Combes, com tothom sab. La qüestió Dreyfus era ben apta pera somoure una gran ona de passió cosmopolita, ja que la justícia pertany als Drets de l'Home y no als drets del nacional; la justícia es extranacional o supernacional; y la revisió del famós procés traduïa per això la gran batalla invisible entre les dues Franceses, la masònica y la catòlica. El moviment que suscità per tot arreu, era un solidarisme que en diriem inter-proteccionista, o sia de mutual protecció de les nacions contra'ls governs; y ja veieu com el patriotisme suprem se deu sempre a les causes humanitaristes, perquè tot progrés es una lluita de nacions contra governs, d'interès nacional contra raó d'Estat, per més que'ls governs vulguin presentarse com a formes visibles de la patria.

Repeteixo, doncs, la meua pregunta: ¿Com podriem fer catòlica, en el sentit d'universal, la causa de l'anticatolicisme previ, que es l'arrel de tota renovació espanyola?

GABRIEL ALOMAR

L'ESQUADRA

El discurs d'en Macià

«Hi ha redempció pera Espanya?». Aquesta pregunta ve repetint-se anys y anys ab anguniosa cantarella. «¿Hi ha redempció pera Espanya?». La pregunta segueix en peu, y cada dia hi ha en els homes sincers menys coratge pera obrir l'ànima a les esperances y contestar definitivament.

Perquè les esperances se perden, cauen com les fulles d'un arbre malalt, davant la persistència en els vells y funestíssims errors. La tragedia de la guerra passada no cura la bogeria de la guerra present. La llissó de les pobres esquadres espanyoles, enfonzades en les aiguës de Cuba y Filipines, no ha estat aprofitada al voler construir altre cop la flota.

El discurs recentment pronunciat per en Macià, pel brau diputat Macià, en el Congrés, sobre la política naval d'Espanya, es d'una veritat punyent, d'una franquesa reveladora. Després de llegirlo, un hom sent el cor encogit, y aqueix encogiment no més pot esbargarlo un esclat d'ira.

Els arguments y les xifres d'en Macià són convincents, tristement convincents. Es indubtable que'ls governs de la dinastia estan llensant al mar milionades pera tenir una esquadra que, quan se la tingui, no servirà de res. Per luxe, per vanitat, per allò de figurar, Espanya fa més fondo el clot de la seva ruïna. Els gastos del pressupost creixen terriblement; la guerra de Melilla augmenta el dèficit d'una manera esfereïdora. Y, com si no hi hagués encara prou boques de monstre pera engolir sang y or, les colles dinàstiques van resoltament a una política naval de caríssima ostentació. Damunt del cos magre, anemic y nafrat del país, els dinasties hi posen riques vestidures de cost crescut. Es el cas d'aquelles famílies que no poden menjar sempre que tenen gana, però que volen vestirse de senyors.

Y això passa al cap de pocs anys del desastre... Això passa quan encara duren els gemecs y les miseries d'aquells dies de bancarrota, de dol y de mort...

FULMEN

L'organisme que'ns manca

A dit algú que hi ha entre les nacions una misteriosa corrent dominadora, a la qual se deu que en un temps determinat els governs y les tendències polítiques victorioses siguin d'un mateix color, com si una política internacional uniforme planés per sobre les diferències d'Estat y

de rassa.—Així s'observa avui un període de lliberalisme, o triomf de les esquerres, que's tradueix en tan varies manifestacions com la consolidació de la República portuguesa, l'establiment de la República xina, el discurs de M. Churchill per l'autonomia d'Irlanda, l'anulació definitiva de les antigues dretes republicanes franceses y el magnífic triomf dels socialistes en les eleccions germàniques.

Jo crec que això no són efectes de la moda, ni alternatives entre preponderancies de dreta y esquerra; sinó que es la normalitat del moviment politic, la marxa corrent de l'evolució, sempre en sentit d'una major llibertat política a compas de l'habilitació social progressiva.

Els 28.000 duros de l'Argentina

NCARA trinquen.

Però, aquesta vegada, trinquen ab un sò tan clar y tan determinat, que molt dur de closca ha de ser el qui no'ls senti y, sentintlos, dubti encara de la seva existencia.

En un dels ultims números arribats a Barcelona de l'excelent revista *Hispania*, que a Buenos Aires publica l'Asociación Patriótica Española, hi ha un article firmat pel doctor Martí Dedeu, personalitat conegudíssima y a qui no creiem que ningú, per fresc que sigui, s'atreveixi a calificar de *sabandija* o de *renacuajo*.

L'article es una hermosa y vibrant biografia de l'insigne català Carles Malagarriga, resident, fa anys, a Buenos Aires, y un dels que més honren a l'Argentina el bon nom y les altes qualitats de la nostra rassa.

Com es de suposar, en aqueixa biografia el doctor Dedeu fa menció de les moltes empreses patriòtiques de les quals en Malagarriga ha sigut un dels més actius propulsors, y al referir-se a l'època en que l'Argentina bullia d'entusiasme, y's fundava la *Liga Republicana* y s'establien a tot arreu comités aont els emigrats espanyols s'hi inscribien a milers, fa aquesta declaració que no té desperdici:

«Y este movimiento se traduce en MUCHOS MILES DE DUROS enviados a España, a LA ORDEN DE QUIEN PROMETIÓ LA REVOLUCIÓN derrocadora de la monarquía a PLAZO FIJO...»

«Els sent trincar, el lector, els famosos 28.000 duros, tantes vegades negats pels que, per motius que ells se sabran, no volen que se'n parli?»

L'ocasió de les manifestacions del doctor Dedeu no pot ser, certament, més oportuna.

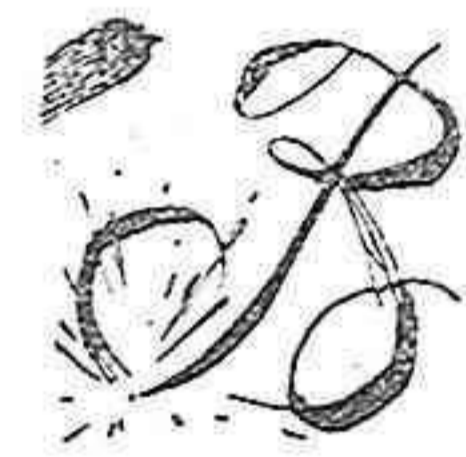
«No diuen que don Hermenegildo Giner de los Ríos se proposa iniciar una campanya de sanejament, pera expulsar del seu partit als que no presentin una fulla de serveis neta y sense raspatures?»

Doncs, ja té feina pera comensar.

Duro, senyor Giner, *duro* y a la «cabeza».

Perquè, com ja s'haurà vist ab lo que acaba de copiar de l'*Hispania*, la *cabeza* es sens dubte lo que ab més apremis està demanant l'intervenció de l'escombra de don Hermenegildo.

Carnaval y Quaresma

EN ordenat està, companys, això del calendari. Després del Carnaval ve la Quaresma. ¡Savia disposició! No podia establir-se un altre ordre, sense trencar la santa harmonia de les coses de la vida. La Quaresma ve després del Carnaval, perquè, si vingués abans, una greu perturbació se produiria en els pobles civilisats, semi-civilisats y selvatges, que, en una forma o altra, celebren Carnivals y Quaresmes.

El Carnaval es la llicencia, el vici, el pecat. La Quaresma es la continencia, la virtut, el penediment. El Carnaval es l'abundancia y la Quaresma la escassetat. Y la humana natura exigeix que continencia, virtut, penediment y escassetat, vinguin després de llicencia, vici, pecat y abundancia... Si fos al revés, si lo que ara va a darrera anés al davant y viceversa, ni en el pecar hi hauria goig, ni en el penedir-se hi hauria conhort.

Després dels salts y els bots del Carnaval, ¡que bós troba el repós de la Quaresma! Després dels enfiets carnavalescos, ¡que oportuns resulten els dejunis quaresmals! Després de les nits de gatzara, passades sense aclucar els ulls, ¡que bé proven les nits, de llarga dormida! Penseu, lectors meus, quin contrassentit no fora que les coses succeïssin a l'inversa. Figureu-vos que vingués primer la Quaresma, y que'ls mortals haguéssim de celebrar la festa de la follia immediatament després dels quaranta dies de reculliment, de dejuni, de taula magra. ¿Qui tindria vigor y empena pera afrontar els balls de màscares, els assalts domiciliaris, les batalles de carrer y de saló, ab totes les seves prou conegudes incidencies?»

Alterar l'ordre del Carnaval y la Quaresma equivaldria a matar l'un y l'altra. Se necessiten mutuament, y en el mateix savi ordre en que figuren en el calendari. Són germans, encara que no ho semblin. Per això nosaltres, quan sentim a dir que'l Carnaval va de baixa y

que va desapareixent, pensem que, si's mor, la Quaresma també's morirà. Com se moriria el descans si el treball morís, com desapareixeria el penediment si desaparegués el pecat. Que tingui compte, doncs, el clero ab les seves prèdiques anticarnavalesques, perquè de rebot pot resultar perjudicada la Santa Mare Iglesia. No hi haurà gaire cendra en el cendrós dimecres, si abans no ha cremat potent el flamejant foc del Carnestoltes.

WIFRED

Espanya les coses que conviden a riure són moltes, però una de les que sens dubte fan riure més es el sistema parlamentari.

Suspeses les sessions de les Corts, com recordarà tothom, la vigília de Sant Joan del any passat, la clausura del Parlament va durar set mesos.

Les reclamacions, les queixes, les protestes que en aquells set mesos varen caure damunt del Govern, pel «delicte» de mantenir tancades les Corts, no tenen fi ni compte.

Per fi, en Canalejas, aclaparat y rendit, no sabent ja que respondre als que ab tanta insistència l'apremiaven, el dia 18 de Janer se revesteix de valor, desenvaina la gran clau y obre el Parlament...

—¡Ah!... Ja'l tenim obert!...

¡Y be!... El dissabte 17 de Febrer, es dir, al cap d'un mes d'haver reemprès els nostres lleigladors les seves tasques augustes, ja estan fadigats. Com a fer, no havien fet res; però, després d'un mes de sessions y trobant-nos en ple Carnestoltes, ¿què més natural que reclamar uns quants dies de repòs?

Heus aquí per què les Corts, tot just oberetes, varen tancar-se el passat dissabte.

Y heus aquí per què fins el dilluns, dia 26, no tornarà a funcionar aquesta institució meravellosa, de la qual no sabem per quin motiu l'Arniques y en Valverde no n'han fet encara una sarsueleta del *género chico*, ab el seu corresponent garrotín y la seva miqueta de sicalipsis tribunicia.

De Barcelona a Saragossa, de Saragossa a Girona, de Girona a Reus...

En Cambó no para.

No para ni bada. ¡No faltaria més!

Perquè—la sinceritat ens obliga a confessarho—si es cert que en els discursos de Saragossa y Girona va arribar a fer concebir la sospita de que les seves actuals maniobres no eren més que exercicis preparatoris pera atrapar una cartera, també ho es que, en el discurs pronunciat a Reus l'altre divendres, el *leader* de la Lliga ha recullit tranquilament el remor, y encarant-se ab els que ja'l veien *consejero responsable*, els ha dit:

—¿Què us penseu?... ¿Que aquí no's tracta de res més que de fer ministre a algú dels nostres, verbi-gracia a mi?... Doncs esteu equivocats. Nosaltres volem fer entrar en el Govern, no els nostres homes, sinó les nostres idees.— D'això, en l'*argot* tauromac, se'n diu *estar al quite*.

Y en llenguatge català, aventarse les mosques.

Aventada que, com ja comprendrà el curiós lector, deixa an en Cambó en una situació molt còmoda.

Perquè ell, en les seves declaracions, diu senzillament que no aspira a ser ministre.

Però, de lo que farà o deixarà de fer, si un dia li ofereixen una cartera, no'n parla.

Qui tingui oïdos pera escoltar, que escolti. Madrid, la primera de les grans ciutats d'Espanya que s'ha llessat a *suprimir* els Consums, acaba de mudar d'arcalde.

Doncs be; apenes el senyor Ruiz Giménez, que aquet es el nom del nou excelentíssim, s'ha trobat en possessió de la vara, lo primer que ha fet ha sigut declarar a plena boca y al davant de tot el món que la tan cacarejada *supressió* ha resultat un solemne fracàs.

¿Què vol dir això? Que per simpàtica y afalagadora que sigui l'idea de l'abolició dels Consums, cal tractar l'assumptat ab peus de plom y aprofitar serenament les lliçons que l'experiencia té la bondat de donarnos.

No fos cas que, per no volernos mirar en el mirall de Madrid, ens trobéssim també un dia en el cas d'haver de dir, braixant el cap y copejantnos el pit ab una pedra:

—¡Ens hem equivocat!... Suprimir els Con-

sums sobre'l paper no es lo mateix que suprimirlos en la pràctica.

A Saragossa, en un alberg nocturn aont s'hi recullen alguns infelissos, s'hi ha trobat, mort de fam, un pobre vell.

¿Y d'això'n diuen un *alberg*, els bons saragossans?...
La *Virgen del Pilar* dice que aquet nom han de canviarlo, perquè això, més que un alberg, resulta sè un *spoliatum*.

¿Pregunten com ho tenim això de Melilla?... Com sempre.

La nostra influencia en aquells territoris segueix extenentse poc-a-poc, y de tant en tant se reben *partes* oficials com aquet, que va enviar-se'n l'altre dia:

«En el combate de Ziata nuestras tropas tuvieron seis muertos y veintiocho heridos y las bajas en los caballos fueron numerosas. Las del enemigo son de gran consideración.»

De modo que, ja ho veuen, tot và endavant. Aixís, per lo menos, ens ho comuniquen desde Madrid.

Y, dientho allí, no hi ha més remei que creureho.

Pas a pas, la República xina va constituint-se y organisantse, ab moltes ganes de viure y de prosperar.

Resolta a posarse en relacions oficials ab tot el món, el jefe del Govern, en Yuan-Shi-Kai, està ja circulant una nota, demanant a les potencies el reconeixement de les noves institucions que l'ex Celest Imperi acaba de donarse.

Además, y a fi de rompre decididament ab el passat, té la Xina el proposit d'adoptar el calendari europeu, en virtut de lo qual el 1912 serà el primer any de la jova República.

Salut y *bon any*, doncs, y que darrera de aquet ne vinguin pels xinos altres, millors encara que'l primer.

GUSPIRES

¡A Xina ja hi ha república!...

Sense alborotà al veïnat ni jugà a assemblees magnes que no tenen peus ni cap; sense explotà als obrers docils ab suscripcions populars, de les quals mai pot saberse com y en què s'han empleat, a Xina ja hi ha república...

Y els *xinos* d'aquí ¿què fan?

Per 'llà al Rif se senten tiros...

¿Comentaris?... ¡Cà, ni'ls mills! No fos cas que alguna *bala* encara'm toqués a mi.

No ho dubteu: en Canalejas

mil vegades ens ho ha dit: —Les Corts són la meva gloria! Allí es ont jo goso y visc.—

Si; les Corts són el seu centre, però... vaja, ja's pot dir, quan les veu ben tancadetes ¡que n'es, l'home, de felís!

Vil pecador: la Quaresma

ja es aquí, l'àtigo en mà. ¡Disposa't a sofrir castics!

¡Prepara't a suar sang!...

Totes les teves disbauxes, tots els teus publicos pecats, totes tes faltes ocultes, tot, tot se ventilarà!...

No obstant, l'Iglesia es magnànima,

y si tu ets considerat y a les pobres animetes els dediques uns quants rals, potsè el seu justíssim fallo resulti molt atenuat y fins, ab un xic d'empenyo, alcansis l'indult total.

—Veiam, per anà a la *Rua*,

¿quins gastos hi haurà, total?

—Mirí... Pel cotxe, deu duros, si no són dotze.

—Endavant.

—Quatre per les serpentinés.

—Ho trobo molt enraonat.

—Pels paperets, altres quatre.

—Me creia que era més car.

—Deu pessetes de carmetlos.

—Be. ¿Ja ho tenim tot comptat?

—Y un duro pel Municipi...

—¡Ah, no; aquet no'l vull pagar!

Els joves han d'anar tots al exercit, la gent ja reposada emigra y fuig, l'«home del sac» ens roba les criatures... ¡Aviat aquí no hi quedará ningú!

El Municipi de Barcelona ja fa setmanes que no té un clau: els Consums baixen, no's cobra un centim, ¡tots els ingressos s'han estroncat! Davant d'un quadro tan deplorable, podeu pensarvos com estaran els vintiquatre dignes patricis que van entrarhi per primer d'any. —¡Quina desgracia!—sembla que diuen, mentres en Sostres passa balans:— Vuida la caixa, voltats d'inglesos, ¿quan a Moncada podrem tornar?

C. GUMA

No oblidem el confessarnos

ESPRES de les *moixigangues* calificades de funcions de desagris, comensa pera'l clero l'època de la major cullita. Els *confessionaris*, especie de cedassos *espirituais*, treballen en la

quaresma de valent. L'era dels balls de *disfresses* es propicia a totes les temptacions. Potser que qualche virtut de les que han freqüentat aquets dies els reservats dels restaurants a la moda, senti el pes del remordiment, y que busqui, pera recuperar el seu estat de gracia, l'absolució d'algun mossèn, entre'ls molts que a l'ombra dels *confessionaris* carreguen ab la missió difícilíssima y delicada de guanyar ànimes pera'l cel.

Val a dir que'ls dies del Carnestoltes ho són de llicencia y desenfret. L'afany de divertir-se y oblidar els mals de cap del viure diari, no reconeix aturador. La majoria de les femelles abandona les practiques religioses, y deixant el camí de la sagristia, corre com un diable a omplir els salons de ball.

L'Iglesia fa veure que s'oposa y condemna el Carnestoltes. L'Iglesia, que té en la comissió del pecat la seva més grossa font d'ingressos, s'empenya en demostrar que reprobava les saturnals carnavalesques, atentatories—diu—al respecte de la divinitat.

Romansos. En el fons necessita la religió del Carnestoltes, com els fabricants de paraigües dels dies de mullena. El ball, ab tots els requisits que l'acompanyen, són pera l'Iglesia catòlica una forsa de valor incalculable. El dia que'l veïnat no celebrés el Carnaval, cuidaria l'Iglesia de restablir-lo. Implica l'empresa l'assegurar-se les monjetes, y ja es sabut que tractantse del panís no té el clero aturador.

S'ha fet creure al poble que es el ball un dels medis que té el dimoni pera ferse ab les ànimes, y convé que'ls saraus y la gresca no decaiguin, a fi de que hi hagi pobres d'esperit capassos de sentir en la conciencia el rau-rau del remordiment.

Se pot ballar... y lo que després del ball convingui.

Lo que no deu descuidarse, es l'obtenció de l'absolució en aquets dies de la Quaresma.

Una benedicció y dues llatinades, deixen l'esperit tranquil y el cos en disposició de tornarhi.

BANYETA II

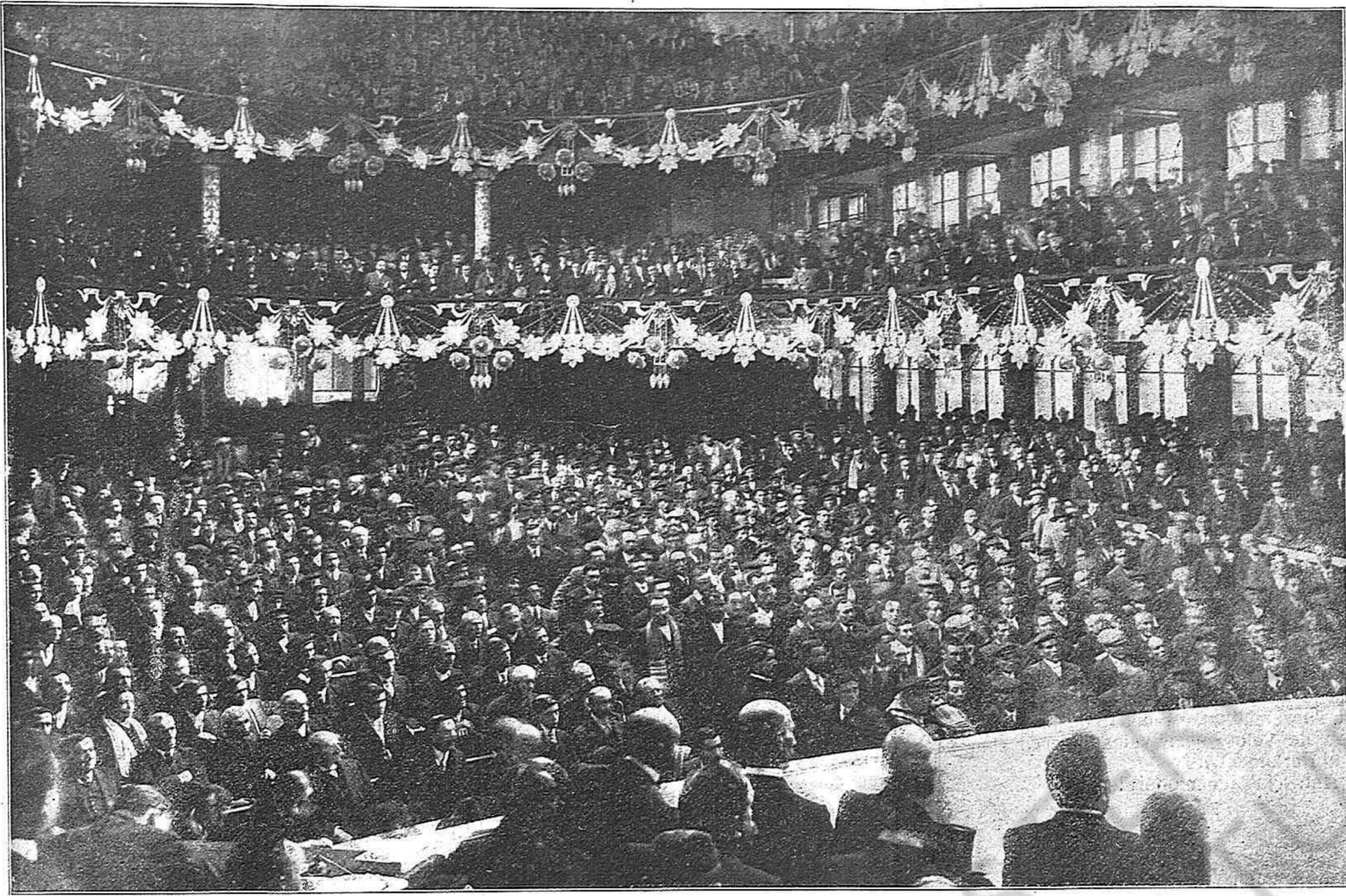
ELS LERROUXISTES NO SÓN XINOS

Imposa enviar desseguida un missatge als braus ciutadans de la Xina, en súplica de que'ns perdonin les ofenses que haguem pogut inferirlos.

La nostra lleugeresa no té nom. Es, al menos, tan grosa com els graus de civilisació, avens, energia y... daixonses dels xinos, als quals—miserables de nosaltres—preteniem pendre el pèl. Hem de demanarlos perdó, y hem de ferho solemnement. La satisfacció y l'excusa que'ls devem són tan grans com els agravis que de nosaltres tenen rebuts.

Assamblea de vinyaters

Els vinyaters de Catalunya, reunits en el gran Saló del Palau de la Música, pera tractar de la defensa dels seus interessos davant del frau y de les dificultats que s'oposen al desenrotlllo de la producció vinícola.

Els xinos tenen la República. Vol dir això que han sabut guanyarsela y que, a despit de lo que particularment pugui semblarnos, no són els habitants de la Xina tan xinos com ens pensavem. Se veu que'ls vents que per allí corren són en un tot distints dels que per aquí bufen, y que, al revés de nosaltres, són els fills del Sol gent que sab fer les coses quan s'hi posa.

Ens mereixiem la llissó. De temps immemorial, y creguts que no hi havia qui pogués competir ab la nostra llestesa (?), ens havíem acostumat a veure en la Xina a un país de vano, y això encare en lo que fa referencia a l'aspecte pintoresc.

En un ordre superior, havíem convertit en moneda corrent el ditxo de *l'han enganyat com a un xino*, dita que constituia una de tantes ilusions nostres, segons s'ha vist ara clarament.

L'axioma no podia esser més ofensible ni més depressiu pera'ls xinos, que, en sa qualitat d'hommes superiors, ens compadiran a hores d'ara. ¡Calificar de tontos als xinos, que han sabut pronunciar-se per un règim de llibertat, en tant

seguim nosaltres dividits en mils de bandos y capelletes! Indiscutiblement els xinos som nosaltres; xinos autèntics, xinos de solemnitat, sense remei ni esperança de millora.

En familia ens arreglarem del millor modo possible. Les coses de casa sofriran o no variació, segons sigui una o altra la planeta que'l destí ens tingui reservada.

Lo que no pot continuar es que seguim tractant als simpatics fills de l'enderrocat Imperi ab la desconsideració y la manca de respecte de que, durant tants anys, hem donat mostra.

Això s'ha d'acabar. Als xinos els devem una reparació.

Y lo que no pot esser, sobre tot, es això de repetir que *El Progreso* s'escriu pera'ls xinos, ja que, ademés de mancar a la veritat, podria la brama ocasionarnos un disgust.

El Progreso s'escriu pera'ls lerrouxistes. Y aquets ja es sabut que no s'assemblen a ningú més.

X.

mica més, s'estalvia de presentar una dimissió. O les presenta totes dugues plegades.

De com s'escriu l'història o, millor dit, del cas que de l'història, llegida y no viscuda, s'ha de fer.

El Diluvio, parlant de la rua del diumenge a la tarda:

«El público, alborozado de alegría, arrojaba confetti y serpentinas en mayor cantidad que nunca.»

La Vanguardia, referintse a lo mateix:

«El consumo de serpentinas y confetti no puede compararse al de otros años.»

¿Què hem de fer nosaltres, davant d'una contradicció tan manifesta?... Res.

El lector que hagi estat a la funció podrà dir, en realitat, qui té raó.

Després d'una suspensió que ha durat algunes setmanes, s'han reanusat a Madrid les negociacions entre Fransa y Espanya pera arreglar definitivament l'embolic del Marroc.

¿Tindrem la sort, aquesta vegada, d'arribar per fi a una solució que deixi contents als uns y als altres?

No ho sabem.

Lo unic que podem manifestar es que, s'ignora per quin motiu, l'aspecte d'aquesta qüestió acostuma a variar radicalment cada vintiquatre hores.

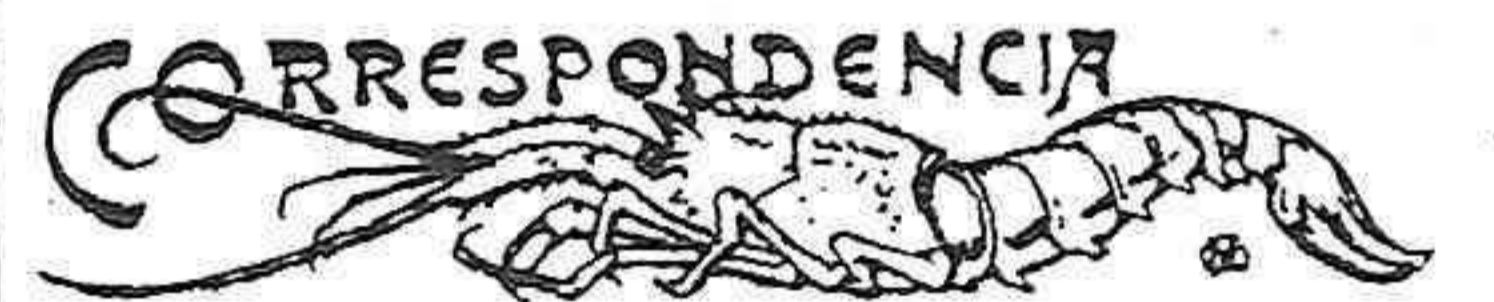
Un dia, les impressions venen pessimistes.

L'endemà, tot se presenta de color de rosa.

Al dia següent, torna a ennuvolarse el panorama...

En el moment en que escribim aquestes ratlles, s'assegura que la cosa marxa com una seda.

Potser quan se publiquin, la seda s'hagi tornat canem.

N cas curiosíssim que acaba de succeir a Austria y del qual el lector se'n farà perfecte carrec passant els ulls pels dos següents telegrames de Viena.

Primer:

«17 Febrer (a les 9 de la nit).—El Diari Oficial publica un decret admetent la dimissió del president del Consell de ministres, comte d'Aerenthal.»

Segon:

«17 Febrer (a les 9 y 40 minuts).—En aquest moment acaba de morir el comte d'Aerenthal.»

¿Eh, que de què?...

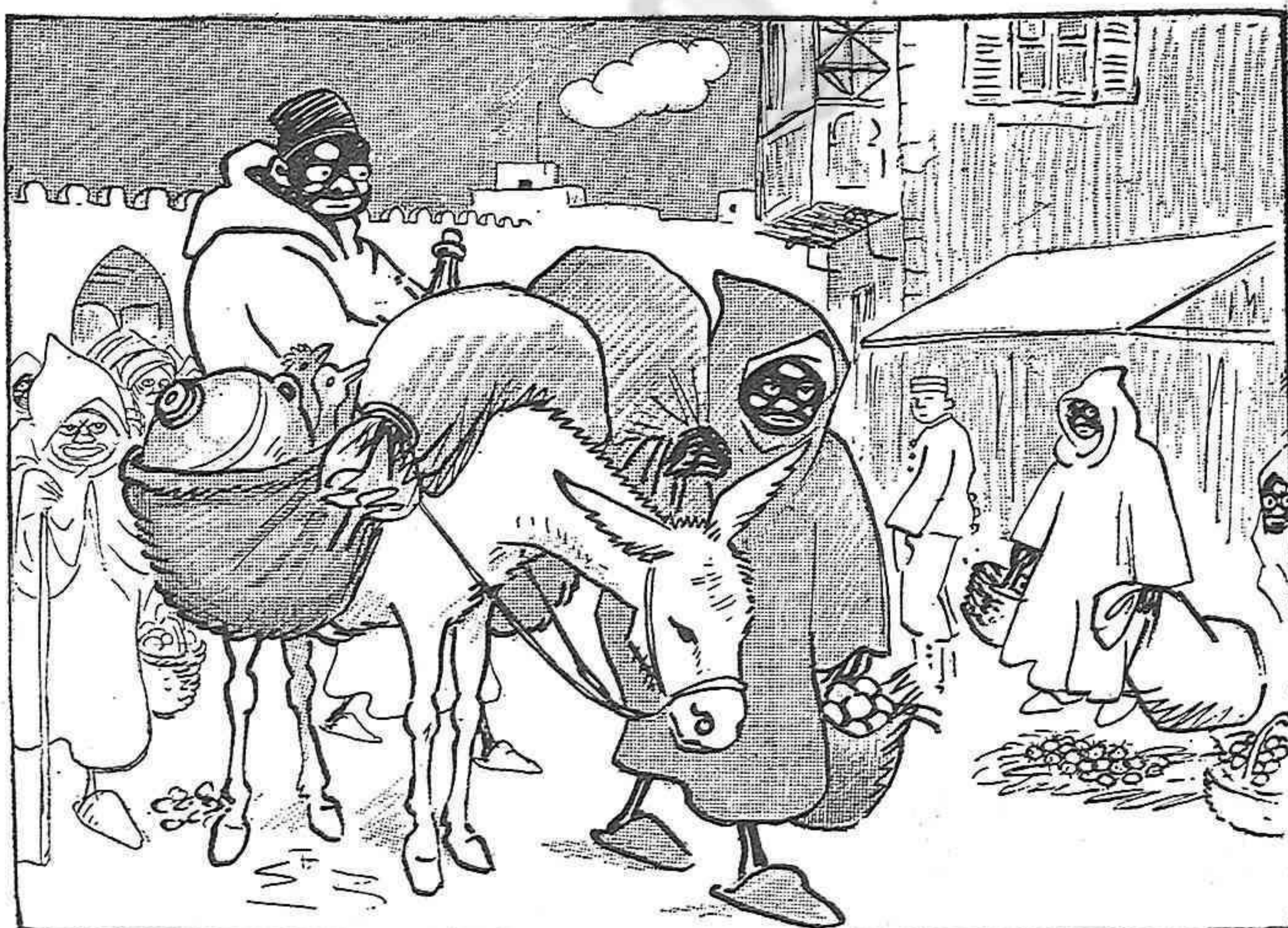
Si'l senyor comte arriba a esperarse una

Cavallers: Pere Ferrer Llauro: Encara que no molt ben fet, demostren en vostè condicions pera dedicars'hi.—Un obrero de su imprenta: No hem dit res, perquè potser ja es hora de que se'l deixi estar una mica; en quant a lo de badar, devegades ho sembla; ab això, ¡vigili!—Adela L. de Jobus: Per aquesta vegada els llessarem, perquè vostè ho diu, però no perquè estiguin del tot malament.—Pep Cistellé: Això pera ferho a mitg Carnaval, passi; però a la Quaresma, es massa gruixut.—Pluma: L'havia de portar al Patronat de senyores pera la lluita contra la tuberculosi, y segur que s'hauria curat; això si no feia el calavera.—Narcís Vila: Aquesta setmana no hi ha hagut espai.—Tomàs Ribas: Si hi té, com diu, molta afició, no ho dubti; *usted llegará*. (Queden cartes pera contestar.)

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carrer del Olm, número 8
Tinta Ch. Lorilleux y C.^a

NO SÓN TONTOS ELS RIFENYS

Els dies que hi ha mercat

—Avui estar amigos...

Els dies que no n'hi ha

—Avui estar farrucos...